

AR PRISIMENAME?

Lietuva kasmet mini sausio 13 – ają, nes tai istorinė valstybės diena. Mūsų gimnazijoje šios dienos minėjimas taip pat vyksta kasmet. Apie sausio 13 – osios įvykius, manau, esame girdėję visi. Tik ar suprantame, kokia ši data yra svarbi Lietuvai. Juk mes, dar tik sėdintys gimnazijos suole, tų įvykių nematėmė, negalėjome dalyvauti ginant savo šalį.

Šiomet, stabtelėjus prie parodos „Žuvusiems už laisvę atminti...“, dar kartelį perskaitau žuvusiųjų pavardes, matau jų gimimo metus ir mirties datas... Daugelis jų žuvo labai jauni. Bandau įsivaizduoti, kokie jie būtų šiandien, kokių, didelių ar mažesnių, darbų jie būtų nuveikę. Nespėjo. Bet staiga galvoje šmėkšteli mintis ir suprantu, kad jie atliko pačią didžiausią pareigą savo gyvenime – paaukojo gyvybę dėl savo krašto laisvės. Atliko tokį darbą, kurio kiti nesugebėtume atlikti.

Vaikštau, apžiūrinėju juodai baltas nuotraukas ir suprantu, kiek daug ten buvo vieningumo ir palaikymo, kokie visi jie buvo susitelkę dėl vieno vienintelio tikslo – Lietuvos laisvės.

Paula, 6a

Mokinės rašinys

Sveiki, mano nepažįstamieji dėdės iš praeities,

Rašau Jums, nes tik neseniai sužinojau apie Jūsų gyvenimą ir likimą. Tegul šis laiškas bus mano mintys, kurias išgyvenau supratusi, jog istorija yra ne tik vadovėlio faktai ir datos.

Aš esu Saulė, man dvylika metų. Kaip ir visi mano amžiaus mokiniai lankau gimnaziją, būrelius. Labai mėgstu keliauti, sportuoti ir skaityti. Žodžiu, gyvenu gerai, esu laiminga, nes galiu veikti tai, kas man patinka, ir niekada nepagalvoju, jog kas nors gali uždrausti mėgiamą veiklą. Kol vieną kartą senelis prasarė, kad ne visada taip buvo. Jis man papasakojo apie du brolius, šešiolikos ir aštuoniolikos metų, kurie turėjo daug svajonių, bet negalėjo jų išpildyti. Taip sužinojau apie Jus, mano dėdės Albertai ir Valiau.

Man patinka istorija, domiuosi praeitimi ir visada mane sukrėsdavo tie įvykiai, kurių dalyviai būdavo mano amžiaus ar truputį vyresni. Pavyzdžiui, Prancūzijos Mergelė, šešiolikos metų Žana D'ark, kuri kovojo už Prancūzijos laisvę. Tai ir Jūs buvote tokie pat vaikai, kovoję už savo krašto laisvę. Mąščiau, ar tai auka, ar didvyriškumas? Prisiminiau vieną Bruno Ferrero pasakojimą apie vaiką iš Afrikos. Jis buvo bažnyčioje, kai patarnautojas rinko aukas ir dėjo į didžiulę pintinę. Berniukas liūdnai atsiduso, nes nieko neturėjo paaukoti. Kai patarnautojas priartėjo, jis išoko į pintinę ir pasakė: „Aukoju Viešpačiui vienintelį dalyką, kurį turiu“. Jis paaukojo save. Taip ir Jūs paaukojote savo jaunystę, savo gyvenimą Tėvynei, nes tik taip galėjote jai padėti. Manau, kad tai ir pasiaukojimas, ir drąsa. Ar mes šiandien taip galėtume išeiti į nežinią, mirtį, į tamsą?

Senelis pasakojo, kad Jūs dalyvavote ir susirėmimuose su „stribais“, išmokote šaudyti, nors buvote paprasti kaimo vaikai. Iš istorijos vadovėlių žinojau, kad partizanai turėjo slapyvardžius. Žinau ir Jūsų slapyvardžius: Ažuolas ir Liepa. Tai gražūs ir stiprūs lietuviški medžiai. Liepa man atrodo toks mergaitiškas vardas, bet sužinojau, kad Tu, Valiau, buvai poetiškos ir švelnios sielos, gražiai dainavai. Senelio mama, Tavo sesuo, pasakojo jam, kad deklamuodavai Maironį, o labiausiai mėgai eilėraščių apie kažkokį karalių. Jo autoriaus Tu nežinėjai, bet buvai gavęs keletą šio poeto eilėraščių, užrašytų kažkieno ranka. Po daugelio metų tavo sesuo rado paslėptą pastogėje sąsiuvinį ir perskaitė, kad tai Vytauto Mačernio eilėraštis. Nežinojau tokio poeto, todėl pasidomėjau ir man atrodo, kad aš radau šitą eilėraščių. Jis vadinasi „Aš pažinau karalių tavyje“. Skaičiau Vytautą Mačernį ir didžiavausi, kad mano giminėje buvo žmogus, suprantantis tokią poeziją. Žinau, Valiau, kad tavo likimas buvo tragiškas: žuvai mūšyje, buvai numestas Kruopių miestelio aikštėje ir nežinia kur palaidotas. Alberto likimas išvis nežinomas.

Rašau šį laišką ir jaučiu, kaip istorija ateina į mano namus ir į mano šeimą. Anksčiau istorinis laikotarpis – pokaris man nieko nesakė, o dabar visai kitaip suvokių ir Lietuvos, ir savo giminės istoriją. Dabar man jūs atrodote kaip pasakų didvyriai, išėję ginti savo namų, savo krašto, savo papročių. Supratau, kas buvo jūsų namai miške – bunkeris. Kai per televiziją išgirdau ginčus dėl bunkerio projekto Lukiškių aikštėje Vilniuje, palaikiau šio projekto autorius. Juk tai Jūsų, Ažuolai ir Liepa, paskutinė prieglauda, kai gimtuose namuose neliko vietos. Manau, kad tuos miško brolių namus turi pamatyti ir ateities lietuviai.

Tegul šis laiškas į praeitį būna tarsi ištiesta pasisveikinimui ranka. Sveiki, mano dėdės, Jūs man padėjote suprasti, kad istorija yra gyva, praeitis yra šalia mūsų ir kad reikia viską žinoti apie savo giminės šaknis. Jūsų stiprybė tarsi persidavė man. Jaučiuosi šiandien esanti stipresnė, suprantanti ne tik praeitį, bet ir ėmiau domėtis poezija. Todėl šį laišką Jums baigiu Vytauto Mačernio posmu: „Nes tu sakei:

„Per žemę mes praeinam/ Tik vienašyk, tai būkime tvirti!// Kieno gyvenimas bus panašus į sodrią dainą,/ Tas nesutirps mirty“.

Su pasigėrėjimu Jūsų draša - Saulė, dukterėčia iš laisvos Lietuvos

Svarbus įvykis

NEATLYGINTINA KRAUJO DONORYSTĖS AKCIJA GIMNAZIJOJE

Dažnai mums tenka išgirsti pagalbos šauksmą, kad reikalingas vienos ar kitos grupės kraujas, kuris sergančiam ar į nelaimę pakliuvusiam žmogui gali išgelbėti gyvybę. Žmogaus kraujas yra unikalus ir iki šiol pasaulyje nėra sukurta dirbtinio pakaitalo, kuris galėtų pakeisti donoro kraują. Kraujo donorais galime būti visi 18 – 65 metų amžiaus piliečiai, kurie esame sveiki ir trokštame padovanoti kraujo ligoniams ir sužeistiesiems.

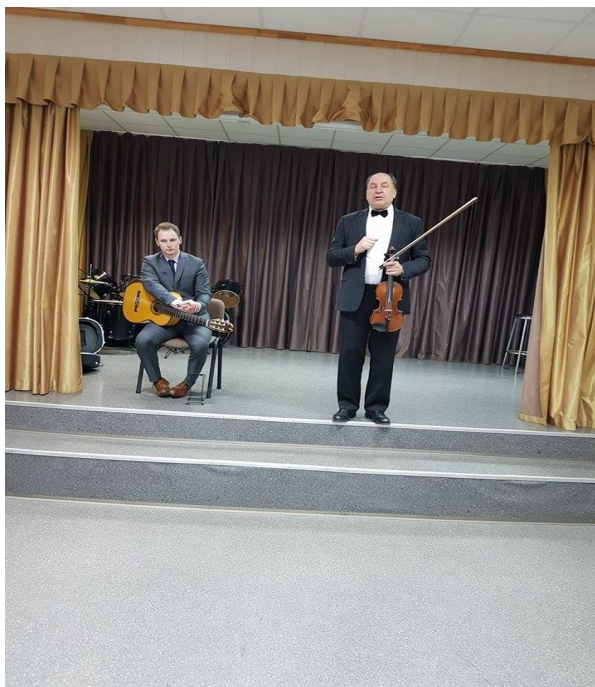
Sausio 18 dieną kuopos nariai Papilės Simono Daukanto gimnazijoje kartu su Nacionalinio Kraujo donorystės centro Panevėžio filialo medikais jau vykdė eilinę Kraujo donorystės akciją „Aš dovanuju gyvenimą“. Šį kartą ateitininkų pakviesti į pačią humaniškiausią akciją atėjo net 43 geros valios pilnamečiai asmenys: gimnazistai, mokytojai, gimnazijos

darbuotojai, mokinių tėvai, buvę auklėtiniai, studentai. Labai malonu, kad į papilėniškių kvietimą jau antrą kartą atsiliepė Ventos gimnazijos abiturientai – net 9 ugdytiniai su savo auklėtoja Sigute Aukseliene pravėrė medikų „okupuoto“ kabineto duris. Nė vienas donoras neliko neapdovanotas ne tik medikų padėkos dovanėlėmis, bet ir ateitininkų saldžiais drugeliais.

Be mūsų visų pagalbos neišsiverstų daugelis ligonių. Džiugina, kad vis daugiau jaunų žmonių yra aktyvesni ir pilietiški. Juk duoti kraujo tai puiki savanorystės rūšis.

Gintarė, 6a

MELODIJOS, SUVIRPINUSIOS ŠIRDI

Sausio 25 dieną mūsų gimnazijoje lankėsi buvęs europarlamentaras, dabar smuikininkas, dirigentas Gediminas Dalinkevičius bei gitaristas Simonas Bušma.

Koncerto metu gimnazijos aktų salėje skambėjo gražiausios XIX amžiaus melodijos, atliekamos gitara ir smuiku. Po bendrų pamuzikavimų su jaunesniuoju gitaristu Gediminas Dalinkevičius su visa bendruomene dalijosi savo pedagoginėmis mintimis. Anot Gedimino Dalinkevičiaus, muzika – tai bendravimo priemonė ir būdas, leidžiantis žmogui formotis, vystytis ir pasirinkti. Smuikininkas mokiniams tiesiai šviesiai, paremdamas akivaizdžiais pavyzdžiais, siekė išaiškinti pasirinkimo laisvės svarbą ir atsakomybę už savo gyvenimą.

Salėje sėdintys – nuo pačių mažiausių iki vyriausių gimnazistų, mokytojų – sulaukė kvapą klausėsi N. Paganinio kūrybinių. Čia nebuvo nei papildomų kolonėlių, nei mikrofonų, bet jų visai ir neprisireikė. Taip atliekama muzika visus privertė suklusti, nurimti ir ... nustebti. Labiausiai stebino visų susikaupimas, gebėjimas tyloje išgirsti subtiliausius smuiko ir gitaros virpesius. Ši muzika salėje nepaliko abejingų!

Lauryna, 6a